

İstanbul Yeditepe

– M.Nihat Malkoç · 22 Haziran 2019

Akşam kızılığında didârını görmeli
Gönül bahçelerinden bir demet gül dermeli
Sana meftun yürekler maksûduna ermeli

Boğazın mavisine siner hüzün İstanbul
Mehtabı kıskandırır gülen yüzün İstanbul

Katar katar trenler kalkar da Sirkeci'den
Kader bu ya, ayrılır ana-baba, bacıdan
Hicran duygularıyla gönül yanar acıdan

Ruhumdaki medcezir bini aştı İstanbul
İntizardan yoruldu, sabrım taşı İstanbul

Firarî duygularım her dem melâle dalar
Gözlerinin mavisini beni hülyaya salar
Bir yanda Ümraniye, öbür yanda Adalar

Çıkınımda ekmeğim, aşımda tuz İstanbul
Hep bizim olacaktın, vermiştin söz İstanbul

Fetih ordularının Sultan Fatih öncüsü
Altınboynuzdur Haliç, İstanbul'un incisi
Çok şehir gördüm amma sen gönül birincisi

Hakk'ı söyleyen dilim, gözümde fer İstanbul
Boncuk boncuk süzülen alnımda ter İstanbul

Ufkun kızılığında hayallerimiz yandı
Sevda bahçelerinde gönül aşkına kandı
Rumeli surlarında çağ açılıp kapandı

Küfrün kalelerini parçala, yık İstanbul
Düştüğün bataklıktan gayret et, çık İstanbul

Ağustos ortasında yüreğimiz kış gibi
Buz keser soluklarım gökten kar yağmış gibi
Sevgilinin koynunda Göksu hayal, düş gibi

Bedenim bir başına ruhum sende İstanbul
Perişan, paramparça bu can tende İstanbul

Şimşek çakar, gök gürler, yağmur düşer damlardan
İki yürek bakışır süzülerek camlardan
Kanlıca bir ağıttır duyulur akşamlardan

Tango sana yakışmaz, türküler yak İstanbul
Doğudan gelir ışık, mâzine bak İstanbul

Bedene hayat veren damarımızda kansın
Yurduma pusu kuran ecnebler utansın
Sinop'tan Anamur'a Türkiye'sin, vatansın

Karanlık gecelerin ışığı İstanbul
Medeniyetimizin beşiğisin İstanbul

Sen Leyla'sın, ben Mecnûn, İstanbul sevda çölüm
Gelecekse nihayet elinden gelsin ölüm
Dikenlerin içinde açmamış sevda gülüm

İçimde bir sızı var, derbederim İstanbul
Kopsak birbirimizden ne ederim İstanbul?

Kıyama durur gökler Eyüp Sultan'a nazır
Edirnekapı'sında ruhlar selâma hazır
Hakk'a gönül verenler elbet bulacak huzur

Ayasofya ütopya, oldu hayal İstanbul
Titre ve kendine gel, hüsrân bu hâl İstanbul

Ayak idin, baş oldun; kanatlandın kuş oldun
Hayalleri süsleyen gecemize düş oldun
Ömrün ilkbaharında çiçek açtın, hoş oldun

Gönül bahçelerinin iri gülü İstanbul
Senden ilham almayan hisler ölü İstanbul

Bu toprağın üstünde bir İstanbul yaşıyor
Can bedenden kurtulup fâniliği aşılıyor
Uğruna can verenler Resûl'üne koşuyor

Hakikat ışığına bağrını aç İstanbul
Mübarek ezanların ruha ilâç İstanbul

Lâleli'nin gülleri sararıyor, soluyor
Ayasofya ağlarken sinagoglar gülüyor
Bin yıllık fetih ruhu her geçen gün ölüyor

Yalanların diz boyu, haddi aştı İstanbul
Hakikat ayan beyan, maske düştü İstanbul

Yadıma düşer adın, buğulanır gözlerim
Zihnimde yankılanır sana dair sözlerim
Olsan yanı başımda yine seni özlerim

İyi görünmüyorsun bu hâlinle İstanbul
Yaşamaya mecburum hayalinle İstanbul

Masum yalanlarına bir zamanlar kanmazdım
Taşın, toprağın altın derlerdi inanmazdım
Bilmeseydim mâzini bu hâline yanmazdım

Gidişin doğru değil, yanlış bu yön İstanbul
Yepyeni bir sayfa aç, mâzine dön İstanbul

M. NİHAT MALKOÇ